

Når man som menneske med omfattende handicap ønsker at dyrke idræt, er mulighederne allerede stærkt begrænsede alene på grund af sit handicap. For gruppen af permanente el-kørestolsbrugere gælder, at man også behov for, at den idræt, man går til, ligeledes kan dyrkes i el-kørestol.

Ud af de i alt 40 idrætter, der er organiseret under Parasport Danmark, er det kun tre idrætter (el-hockey, powerchair football og powerchair floorball), der kan imødekomme dette ufravigelige behov. (Når der i den tidligere afgørelse fra Ankestyrelsen, vi henviser til, står el-kørestolshockey, svarer det til det nuværende powerchair floorball.) Fælles for disse tre idrætter for el-kørestolsbrugere er:

- 1) Det kræver en særlig sportsstol for at kunne deltage
- 2) Det er ganske bekosteligt at dyrke disse idrætter, netop fordi det kræver en særlig sportsstol for at kunne deltage

En sportsstol - hvad enten det er el-hockey, powerchair football eller powerchair floorball - koster minimum et sted mellem 60.000 – 100.000 kr. Kræves der pga. funktionsnedsættelsen en særlig tilpasning af sportsstolen, bliver prisen højere. Det betyder, at uanset hvilken af de tre idrætter, man dyrker, så er det ganske enkelt bare dyrere end sammenlignelige idrætter, alene fordi mennesker, der er permanente el-kørestolsbrugere, også behøver særlig sportsstol for at kunne dyrke idræt.

Afslagene fra henholdsvis Horsens Kommune og Ankestyrelsen er således ikke et udtryk for, at den idræt, som Tim konkret ønsker at dyrke (powerchair floorball) er ekstraordinært dyrere end hverken el-hockey eller powerchair football, som er de to andre idrætter, Tim henvises til at kunne dyrke.

Særligt vedrørende Ankestyrelsens praksisændring på området:

Tims sag handler helt principielt om ligestilling. Med Ankestyrelsens praksis stilles mennesker med omfattende handicap markant ringere end andre mennesker uden handicap på samme alder og i samme livssituation, der kan dyrke den idræt, som de selv ønsker. Ankestyrelsen fastslår med deres afgørelse, at kommunerne slet ikke er forpligtiget til at tage hensyn til borgerens reelle interesser og ønsker, så længe der bare kan henvises til en anden holdsport.

Dette er efter vores opfattelse stik imod Ankestyrelsens egen principafgørelse 8-19 ([Ankestyrelsens principafgørelse 8-19 om merudgifter - hjælpemiddel - fritidsaktivitet - elitesport - nødvendig \(retsinformation.dk\)](#)), hvor de skriver *"Det kan også være nødvendigt, at kommunen ikke alene ser nærmere på selve betegnelsen af fritidsaktiviteten, men også undersøger og forholder sig til, hvad borgeren får ud af den fritidsaktivitet, kommunen henviser til, med det funktionsniveau borgeren har."*

I 2013 traf Ankestyrelsen principafgørelse 58-13 [Søg efter principmeddelelser — Ankestyrelsen \(ast.dk\)](#) og i deres begrundelse for at ophæve afgørelsen til principafgørelse fremgår det at *"Ankestyrelsen har behandlet sagen for at afklare, om udstyr til sports- og fritidsaktiviteter kan bevilges som et hjælpemiddel efter servicelovens § 112, eller om det kan dækkes som nødvendig merudgift efter servicelovens § 100"*

i 2019 traf Ankestyrelsen principafgørelse 8-19 [Ankestyrelsens principafgørelse 8-19 om merudgifter - hjælpemiddel - fritidsaktivitet - elitesport - nødvendig \(retsinformation.dk\)](#), som erstattede førnævnte principafgørelse 58-13. Begrundelsen for den nye principafgørelse er at *"Ankestyrelsen har behandlet fire sager principielt. Det har vi gjort for at afklare, i hvilket omfang en borger med funktionsnedsættelse kan få dækket merudgifter i forbindelse med fritidsaktiviteter, og hvilken betydning det har, når der er tale om eliteidræt."*

De to principafgørelser er begge truffet indenfor en periode, hvor selve lovgivningen på området (Servicelovens § 100) ikke har ændret sig, for så vidt angår hvilke udgifter, der kan betragtes som nødvendige merudgifter.

Det til trods foretog Ankestyrelsen med principafgørelse 8-19 alligevel en gevaldig stramning i praksis på hele området omkring fritidsaktiviteter herunder idræt, hvor der – modsat den tidligere principafgørelse 58-13 – nu i aktuelle principafgørelse 8-19 opstilles en række kriterier (og ikke mindst begrænsninger) for, hvornår man kan få dækket merudgifter forbundet med fritidsaktiviteter herunder idræt. Følgende kriterier

er nyopfundne af ankestyrelsen i 2019:

- 1) Merudgifter til fritidsaktiviteter/idræt kan kun dækkes, hvis borgerens mulighederne for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter/idræt er meget begrænsede.
- 2) Hvis borgerens muligheder for at dyrke andre former for fritidsaktiviteter/idræt ikke er meget begrænsede, kan kommunen vælge at dække merudgifterne til den billigste fritidsaktivitet/idræt, da det alene er de nødvendige merudgifter, der kan dækkes.
- 3) Kommunen må gerne henvise borgeren til en alternativ fritidsaktivitet/idræt, end den der oprindeligt ansøges om dækning af merudgifter til, så længe den alternative fritidsaktivitet/idræt i et vist omfang er sammenlignelig.
- 4) Hvis borgeren kan deltage i fritidsaktiviteten/idrætten i den kørestol, borgeren anvender til hverdag, kan der ikke bevilges dækning af merudgifter til en ekstra kørestol til brug for den konkrete fritidsaktivitet/idræt.

Hvorfor Ankestyrelsen gennemførte en så markant praksisstramning kan vi kun gisne om. Men vi kan konstatere, at praksis de facto blev strammet, og der for elkørestolsbrugere nu hersker en praksis, hvor det reelt er umuligt at få bevilget en sportsstol til at dyrke idræt uanset hvilken idræt, vi taler om. Og som Tims sag er et lysende eksempel på, forhindrer Ankestyrelsen nu mennesker med omfattende handicap i at kunne få dækket nødvendige merudgifter til helt nødvendigt udstyr til at dyrke konkurrencepræget breddeidræt.

De to sager, vi har forelagt for Social- og Ældeudvalget er et entydigt eksempel på den stramning i praksis. På trods af, at vi har at gøre med to identiske sager, er forskellen på argumentationen slående, og står i skærende kontrast til hinanden på trods af, at lovgivningen er uændret for så vidt angår, hvilke udgifter, der kan betragtes som nødvendige merudgifter.